

Guldhornene

Et historisk romantisk
Sagn over Motiver fra Adam
Oehlenschlägers Digt ved
Palle Rosenkrantz.

Guldhornene beskriver, hvorledes der i
Danmark i Aaret 1639 af en Bondepige
fandtes et prægtigt Guldhorn. Hundrede
Aar efter fandt en Bondekari paa samme
Sted et ligesaa prægtigt Søster-Horn.

Guldhornene.

PERSONERNE:

Den unge Pige og den unge Mand gennem alle Tidsaldrer udføres af: Frk. Emilie Sannom og Hr. Emanuel Gregers.

Fundet af det første Guldhorn 1639.

Kong Christian den IV.	Hr. J. Walther.
Leif, en Svend hos Kongen	Hr. E. Gregers.
Signe, en Bondepige	Frk. E. Sannom.

Fundet af det andet Guldhorn 1734.

Greven	Hr. Ahnfelt-Rønne.
Grevinden	Fru Karen Sandberg.
Leif, en Jæger	Hr. E. Gregers.
Signe, en Kammerpige	Frk. E. Sannom.

Guldhornstyveriet 1802.

Kustoden	Hr. C. Borgen.
Signe, hans Datter	Frk. E. Sannom.
Leif, en ung Kunstner	Hr. E. Gregers.
Guldsmeden	Hr. P. S. Andersen.
Frieren	Hr. Thorleif Lund.

Guldhornenes Saga.

Odin	Hr. Rasmus Ottesen.
Freja	Fru Dagny Tytsen.
Leif	Hr. E. Gregers.
Signe	Frk. E. Sannom.
Smeden Astir, Signes Fader	Hr. C. Borgen.
Trællen Grim	Hr. P. Andersen.
Trællen Gru	Hr. H. Bruun.
Søkongen Helge	Hr. Charles Løwaas.

Omgivet af sit Raad og Rigets Mænds idder Kong Christian paa sit Slot, bag hans Stol staar Leif, hans Svend. Kongen rejser sig og drager paa Jagt, fulgt af sin Svend.

Paa Kæmpehøjen staar den kønne Bondepige Signe. Hun smiler til Leif, og da Kongen har forladt dem, kommer hun frem. Leif og hun følges ad til Krattet.

Saa staar Kongen pludselig bag dem. Han lader den forsømmelige Svend fængsle; forgæves beder hun for ham, men han føres bort.

Da finder Signe i Jorden det begravede Horn; i Bækken vasker hun Hornet, saa det atter straalere rødt i Guld.

Men Leif har gjort sig fri af sit Fængsel. Han hører Vandet i Graven risle udenfor og ser i Muren en Jerndør, der er rustet i sin Slaa. Han river den op, og gennem Gravens Vand kommer han ud til Frihed.

Da gaar de to til Kongens Hal med Hornet, og Dankongen smiler, tager Gaven, og saaledes forener det gyldne Horn to trofaste Elskende.

Ellepiger danser om begge paa Elverhøj — det kostelige Guldhorn er fundet, Kongen og de Elskende til Glæde.

Der er gaaet et Hundrede Aar siden Fjerde Christians Dage. Paa et Slot bor en Greve og Grevinde. De har en Jæger, der hedder Leif, og en Kammerpige, der hedder Signe.

Leif sætter Fælder for Vildtet og fanger skøn Signelil i sin Snare. De gaar til Greven og Grevinden og beder om Tilladelse til at gifte sig. Men de faar Nej. Greven og Grevinden keder sig.

Han synes godt om Signe, hun synes godt om den raske Svend.

Og saa gaar der en liflig Jagt gennem Slotshaven og Skoven op over Kæmpehøjen. Greven tager sin Paryk, Grevinden tager sin Haartour. Leif og Signe ler. Ægteparret forsones, men de elskende to er lige vidt.

Hans Spade rammer det gyldne Horn, netop som Signe er kommet til. Glade bringer de Hornet til Herskabet og faar nu det ønskede Samtykke.

Atter har det gyldne Horn forenet to, der trofast elsker hinanden. Og fra nu af er der to gyldne Horn i Landets, Kongens Skatkammer.

Guldhornstyveriet.

Atter gaar der smaa Hundrede Aar.

Foran Kustodeboligen ved det kgl. Kunstkammer sidder Kustodens Datter, den smukke Signe, mellem røde Roser ved Midsommer. Kustoden vogter Kunstkammerets største Skat, de to gyldne Horn fundne i Jordens Skød for Hundreder af Aar tilbage, hvorledes har vi allerede set.

I sit Værksted i den skumle Gyde arbejder den sorte Guldsmed og hans Hjelper, den unge Kunstner, der tegner for ham de Smykker, han med Kunst forfærdiger af det ædle Metal. Den unge Kunstner har gjort en Tegning af det største af de gyldne Horn, hans Agt er at lade det eftergøre i Sølv, og han enes med Mesteren om at gaa til Kunstkammeret og studere Originalen. Den unge Kunstner er Leif. De følges ad. Den smukke Signe hilser dem venligt, og de gaar over Gaarden til Musæets Dør. Signe vil følge, da gaar Porten op og ind træder hendes Frier, den rige naragtige Skrædermester Flindt, der bringer hende en Buket af Roser. Hun kaster Buketten og løber ud. Den unge smukke Kunstner har gjort et dybt Indtryk paa hende. Ad den taabelige Frier ler det muntre Pigebarn.

Kustoden, der nærer Planer for Datterens Fremtid, gaar ned til Frieren, medens Signelil smiler til den unge Kunstner, der staar ved Montren med det gyldne Horn. Hun tager Hornet frem og lægger det i Guldsmedens Hænder. Som Kløer griber de om Skatten.

De to unge maa tage Hornet fra ham, og takkefuldt forlader de alle Kunstkammeret.

Det er en munter Skovtur et Par Dage senere. Ved Traktørstedet sidder Kustoden med Signe, Kunstneren og Guldsmeden er der ogsaa, ja den uundgaelige Frier har slaaet Følgeskab med vore Venner. Signe og den unge Kunstner lister sig bort.

Paa Kæmpehøjen staar Guldsmeden. — Her var det Sagnet fortæller, at de gyldne Horn blev fundne det ene Sekel før det andet. Den unge Kunstner kom-

mer til, han forstaar intet, og Guldsmeden sniger sig bort med onde, syndige Tanker.

Den næste Dag maa den unge Kunstner gaa alene til Musæet. Guldsmeden har fattet en skammelig Plan. Han vil stjele Gudernes Horn og smelte Guldet for Vindings Skyld.

Og medens de unge aftaler et Stævnemøde, sniger han sig ind paa Kunstkammeret og stjæler Hornene, som han bortfører i en Sæk.

Hjemme i Smedien tænder Guldsmeden Ild paa Essen for at smelte Guldet. Da han forstyrres af sin Medhjælper, gemmer han Hornene, og han bliver først rolig, da den unge Mand gaar til Stævnemødet.

Men samme Aften smelter Guldsmeden Hornene over Ilden og Guldet hugger han i Klumper og gemmer det i et Hul i Muren. Tidligt om Morgenen tager han — angst for Opdagelse — det smeltede Guld ud af Gemmestedet og begiver sig med det til den gamle Kæmpehøj for at nedgrave det der.

Den næste Dage savner den gamle Kustode de kostelige Horn. Den unge Kunstner kommer intetanende til Musæet. Der træffer han Frieren og Vægterne. Mistanken falder paa Leif; han kan imidlertid hurtigt bevise sit Alibi, og da han formoder, at Guldsmeden maa være Tyven, bevæger han de andre til at følge med til Værkstedet, hvor de ogsaa finder Stumper af Guldet — Beviser for Guldsmedens Brøde.

Guldhornenes Saga.

Paa Kæmpehøjen staar Guldsmeden. Betaget af Guldthirst stirrer han paa Guldet, som han vil gemme i Jordens Skød til Faren er forbi. Da sker Underet. For hans Blik staar Guldhornenes Saga.

Odin og Freja skrider fra Valhal mod Bjerget og stirrer ned over Strande for

at kaare to Unge, der i trofast Elskov skal bringe Guderne Offer og tænde Guldets Glans paa Hornenes gaadefyldte Sider.

Leif hedder han, og dristig jager han det vilde Stod over de side Enge:

Signelil hedder hun, let gaar hun Hjortene forbi, standser ved det blanke Vand, tager Maagens Æg fra Reden, rejser sig atter og gaar mod Havet. Der rider Leif sin Ganger, hun ser ham og ræddes. Men fra Bjergets Tinde fører Odin og Freja de to Menneskebørn sammen. Hun synker til hans Bryst, mens Guderne smiler.

Valhals Aser har valgt, nu skal Underet fuldbyrdes.

I Smedien ved Vigen hamrer den graanede Smed Astir Drikkehorn af Jern, to Trælle drager Blæsebælgen. Da træder Signelil, hans Datter, ind med den fremmede Svend. Glad hilser Astir den frie Ungersvend, og de følges ad for at fælde Ved til det sultne Baal.

Men Asa Odin frister den hulde Mø i Smedien. Freja sender fra Skyen Lynet, der fælder Træet, hvor Astir staar med Leif, og mens Astir og Trællene flyr, frister Freja den knælende Yngling.

Smeden vender tilbage, Leif løfter Sværdet mod Odin. Sværdet brydes, og Asa Odin staar for ham. Leif knæler, og Odin smeder Sværdet paany. Da gaar Leif til Offerlunden for at ofre en svær Ko til Freja, men Odin berører det første Horn med Ringen Drypner, og det straalere af Guld. Odin forsvinder, og alle undres saare.

I Offerlunden tænder Leif Offerbaalet til Freja, og der bærer han og Signe Hornene frem. Da staar Odin og Freja for dem, Freja berører det andet Horn med sin Bøgegren, ogsaa dette Horn bliver til Guld.

Da lægger den graanede Smed Signes Haand i Leifs, og de slutter Pagt for Livet. Men Leif drager afsted med det ene Horn som Skytsmærke at vinde Brudeudstyr. Drageskibet glider over Fjorden, mens Signelil stirrer efter sin Ven.

Træt hviler Leif ved den fremmede Strand. Da sniger to Trælle sig mod ham, de stjæler Hornet, men Freja værger hans Liv. Farer skal han friste, og endnu en Gang skal Signelil prøves.

I Søkongen Helges Gaard øver hans Kæmper mandlig Idræt, mens Helge sidder i Højsædet ved Baalet. Trællene sniger sig ind med Hornet, de fortæller om Smedien og det andet Horn, og Helge bryder op paa Vikingetogt for at tage Hornet og den fagre Signe.

Ved Nat gaar han i Land, Astir dræbes, og Signelil slæbes bort for at føres til Søkongens Hal. Men Guderne rejser sig i Valhal for at staa Leif bi.

Ved Astirs Lig knæler Leif og anraaber Odin; da staar en gammel Mand med en sid Kappe ved hans Side. De gaar til Søkongens Hal, og den Gamle beder for Signe. Men Søkongen ler, da støder den Gamle sin Stav i Jorden, og Valhals Guder staar i Hallen, hvor Flammebaalet blusser. Helge og hans Mænd segne i Kampen, at følge Valkyrier og Einherier til Valhal; men for anden Gang stjæler Trællene de gyldne Horn.

Og Leif følger Trællene og tvinger dem paa Fjordens Vand til at give Hornene tilbage.

Da kaarer Folket Leif til Konge og sætter Helges Hjelm paa hans Hoved. Trællene føres bort til Straf og Baal, men Leif og Signe tager Guldhornene og bærer dem til Alteret. Her ved Kæmpehøjens Fod skal de hvile.

Bag Leif og Signe staar Odin og Freja, de tager mod Hornene.

»Hvad de gav, de tog tilbage«.

Oldtidsbilledet svinder hen — tilbage staar paa Højen Guldsmiden, Trællen fra Hornenes Saga.

Skælvende ser hen mod Himlen. Lynet rammer ham, og han styrter om.

Men Kærlighed forener Leif og Signe.

